

Sygn. akt II KK 326/18

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 26 czerwca 2019 r.,

sprawy **K. R.**

skazanego z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k., art. 178a § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 25 kwietnia 2018 r., sygn. akt V Ka [...]

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 19 kwietnia 2017 r., sygn. akt VII K [...]

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

K. R. został oskarżony o to, że: I w dniu 21 kwietnia 2014 r. ok. godz. 14:25 w miejscowości P., gm. B. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości 3,04 promila alkoholu we krwi kierował samochodem osobowym marki O. o nr rej. [...] i na łuku drogi w lewo z nieustalonych przyczyn zjechał na lewą stronę drogi, a następnie do przydrożnego rowu i uderzył w betonowy przepust wodny wywracając pojazd na bok, w wyniku czego obrażeń ciała doznał pasażer D. B. w postaci złamania podkrętarzowego lewego uda, złamania wyrostków stawowych kręgu C7, złamania wyrostka poprzecznego trzonu kręgu L1, wieloodłamowego złamania żuchwy, licznych złamań żeber po lewej stronie - 2, 3, 5, 6, 7, 10 i 11 oraz stłuczenia płuc skutkujących rozstrojem zdrowia na czas powyżej 7 dni, tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.

II. w dniu 21 kwietnia 2014 r. ok godz. 14:25 w miejscowości P., gm. B. będąc w stanie nietrzeźwości 3,04 promila alkoholu we krwi kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki O. nr rej. [...],

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w P. wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2017 r., sygn. akt VII K [...]:

1. K. R. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. I i za to na podstawie art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed zmianami jakie weszły w życie z dniem 18 maja 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 42 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed zmianami jakie weszły w życie z dniem 18 maja 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat;
3. K. R. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. II i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed zmianami jakie weszły w życie z dniem 18 maja 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
4. na podstawie art. 42 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed zmianami jakie weszły w życie z dniem 18 maja 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat;
5. na podstawie art. 49 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed zmianami jakie weszły w życie z dniem 18 maja 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec K. R. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężnego w wysokości 1000 złotych;
6. na podstawie art. 50 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed zmianami jakie weszły w życie z dniem 18 maja 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec niego środek karny w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez publikację jego treści na tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta P. przez okres 14 dni;
7. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed zmianami jakie weszły w życie z dniem 18 maja 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt. 1 i 3 orzekł karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

8. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 90 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym przed zmianami jakie weszły w życie z dniem 18 maja 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył środki karne orzeczone w pkt. 2 i 4 orzekł łączny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat;
9. na podstawie art. 46 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym przed zmianami jakie weszły w życie z dniem 18 maja 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł od K. R. na rzecz pokrzywdzonego D. B. nawiązkę w wysokości 5000 tysięcy złotych;
10. zasądził od K. R. na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 756 zł. tytułem wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem pełnomocnika w sprawie;
11. zasądził od K. R. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w wysokości 3300 zł., w tym opłatę w wysokości 300 zł., w pozostałym zakresie kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych od tego wyroku przez K. R. i jego obrońcę, Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2018 r., sygn. akt V Ka [...]:

- 1) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:
 - w pkt. 1, 3 z podstawy prawnej skazania wyeliminował zapis „w brzmieniu obowiązującym przed zmianami jakie weszły w życie z dniem 18 maja 2015 r.”,
 - w pkt. 5, 7, 8, 9 z podstawy prawnej rozstrzygnięcia wyeliminował zapis „w brzmieniu obowiązującym przed zmianami jakie weszły w życie z dniem 18 maja 2015 r.”,
 - uchylił rozstrzygnięcie zawarte w pkt. 6 wyroku;
- 2) utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;
- 3) zasądził od K. R. na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. B. kwotę 1008 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;
- 4) zasądził od K. R. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 2765 zł i 27 gr., w tym opłatę w kwocie 300 zł.

Od tego wyroku kasację złożył obrońca skazanego K. R.. **Zarzucił:**

1. rażąco obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez nierzetelne rozważenie zarzutu apelacji obrońcy i zaakceptowanie w toku kontroli instancyjnej naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów polegającej na uznaniu przez Sąd Rejonowy w P. za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego, co następnie zaakceptował Sąd Okręgowy w P., podczas gdy prawidłowo dokonana ocena tych wyjaśnień (w zgodzie z zasadami prawidłowego rozumowania, logiką i doświadczeniem życiowym) powinna prowadzić do wniosku, iż są one szczere i rzetelne, a w konsekwencji Sąd Okręgowy w P. powinien uznać je za wiarygodne w tym w zakresie wskazującym, iż po wyjściu ze stacji benzynowej oskarżony usiadł na miejscu pasażera w samochodzie i zasnął, co powinno mieć wpływ na uznanie, iż oskarżony nie popełnił zarzucanych mu czynów i jego uniewinnienie;
2. rażąco obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez nierzetelne rozważenie zarzutu apelacji obrońcy i zaakceptowanie w toku kontroli instancyjnej przez Sąd Okręgowy w P. naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów polegającej na uznaniu przez Sąd Rejonowy w P. za wiarygodne zeznań pokrzywdzonego w zakresie ustalenia, iż to oskarżony prowadził pojazd w trakcie zdarzenia, a pokrzywdzony był jedynie pasażerem, podczas gdy prawidłowo dokonana ocena tych zeznań (w zgodzie z zasadami prawidłowego rozumowania, logiką i doświadczeniem życiowym) powinna prowadzić do uznania przez Sąd Okręgowy w P., iż zeznania pokrzywdzonego są niewiarygodne, a w konsekwencji to powinno prowadzić do stwierdzenia, iż to pokrzywdzony prowadził pojazd w trakcie zdarzenia a wyjaśnienia oskarżonego odpowiadają prawdzie, co ostatecznie skutkować powinno uniewinnieniem oskarżonego od zarzucanych mu czynów;
3. rażąco obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez nierzetelne nierozważenie zarzutu apelacji obrońcy i zaakceptowanie w toku kontroli instancyjnej przez Sąd Okręgowy w P.

naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów polegającej na nieuwzględnieniu części zeznań A. B. na korzyść oskarżonego przez Sąd Rejonowy w P., podczas gdy prawidłowo dokonana ocena tych zeznań (w zgodzie z zasadami prawidłowego rozumowania, logiką i doświadczeniem życiowym) powinna prowadzić do uznania, iż zeznania tegoż świadka są istotne w zakresie z którego wynika, iż pokrzywdzony nie chciał ze świadkiem (matką) rozmawiać na temat wypadku, co powinno wpłynąć na ocenę zeznań pokrzywdzonego i uznanie, iż pokrzywdzony chciał ukryć przed swoją matką fakt, iż to on prowadził pojazd, a tym samym niniejsze powinno zostać uwzględnione na korzyść oskarżonego;

4. rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest naruszenie art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodu i uznanie za nieodzwierciedlającą rzeczywistego przebiegu wydarzeń prywatną opinię sporządzoną przez rzeczoznawcę dr inż. L. F., podczas gdy prawidłowa jej ocena dokonana zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego i logiką powinna prowadzić do uznania, iż jest ona pełnowartościowa jako dowód i odzwierciedla rzeczywisty przebieg wydarzeń, a sformułowane wnioski są prawidłowe, a tym samym w konsekwencji Sąd Okręgowy w P. powinien uznać, iż oskarżony nie był kierowcą przedmiotowego pojazdu O. i powinien uniewinnić oskarżonego od zarzucanych mu czynów;
5. rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest naruszenie art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodu i uznanie za wiarygodną, rzeczową i odzwierciedlającą rzeczywisty przebieg wydarzeń opinię sądową z 2 lutego 2018 r. (w tym jej ustne uzupełnienie przez biegłego w toku rozprawy odwoławczej) sporządzoną przez biegłego P. Ż., podczas gdy prawidłowa jej ocena dokonana zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, doświadczeniem życiowym i logiką powinna prowadzić do uznania, iż jest ona niejasna, niepełnowartościowa, nierzetelna, niepełna i jako dowód w niniejszej sprawie nieprzydatna oraz że nie odzwierciedla rzeczywistego przebiegu wydarzeń, a sformułowane w niej wnioski są nieprawidłowe, a tym samym w konsekwencji Sąd Okręgowy w P. nie powinien uznać na jej podstawie, iż oskarżony był kierowcą przedmiotowego

- pojazdu O., a wobec innych dowodów uniewinnić oskarżonego od zarzucanych mu czynów lub dopuścić dowód z przesłuchania dr L. F. w charakterze biegłego ewentualnie dopuścić i przeprowadzić dowód z kolejnej opinii sporządzonej przez innego biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych;
6. rażąco obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest naruszenie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z 4 k.p.k. i art. 6 k.p.k., poprzez nieuwzględnienie wniosku dowodowego z dnia 24 października 2017 r. obrońcy oskarżonego (wniosek podtrzymany w piśmie z dnia 30 marca 2018 r.) o powołanie dr L. F. jako biegłego i jego przesłuchanie na rozprawie celem uzyskania od niego ustnej opinii z zakresu rekonstrukcji wypadków i poczynienie ustaleń w przedmiocie i zakresie tożsamym jak w opinii sądowej z 2 lutego 2018 r. (w tym jej ustnego uzupełnienia przez biegłego w toku rozprawy odwoławczej) sporządzonej przez biegłego P. Ż., a także celem wyjaśnienia rozbieżności zaistniałych pomiędzy w/w opinią sądową biegłego P. Ż., a opinią prywatną sporządzoną przez dr L. F. oraz w zakresie zarzutów do w/w opinii sądowej zawartych w piśmie procesowym z dnia 25 marca 2018 r. złożonym przez oskarżonego, a także poprzez nieprzeprowadzenie konfrontacji biegłego P. Ż. z dr L. F. celem wyjaśnienia ujawnionych rozbieżności wynikających z przedmiotowej opinii sądowej i prywatnej, podczas gdy Sąd Okręgowy w P. powinien przeprowadzić w/w czynności dowodowe celem rozstrzygnięcia zachodzących rozbieżności pomiędzy powyższymi opiniami i ustalenia prawdziwych ustaleń faktycznych, ewentualnie zgodnie z art. 201 k.p.k. powołany powinien zostać inny biegły celem sporządzenia kolejnej opinii w przedmiocie rekonstrukcji wypadku drogowego celem ostatecznego rozstrzygnięcia obiektywnych rozbieżności;
7. rażąco obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest naruszenie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z 4 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej celem ustalenia okoliczności naniesienia ujawnionych śladów krwi na poduszce powietrznej kierowcy O., w szczególności ustalenia czy ujawnione ślady krwi mogły zostać naniesione w okolicznościach o których mówił biegły P. Ż. i de facto

bezrefleksyjnie przyjętych przez Sąd Okręgowy w P., czy też powstały w okolicznościach o którym mowa w opinii prywatnej dr L. F., w świetle obrażeń jakich doznał każdy z mężczyzn znajdujący się w pojeździe, podczas gdy przedmiotowe ustalenie wymagające wiedzy specjalistycznej było istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i wymagało zaczerpnięcia wiedzy biegłego z zakresu medycyny sądowej, a tym samym powinien zostać dopuszczony na podstawie art. 193 § 1 k.p.k. celem rozwiania rozbieżności zaistniałych w sprawie w tym zakresie i celem realizacji zasady prawdy materialnej;

8. rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest naruszenie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z 4 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu mechanoskopii celem ustalenia na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego czy w pojeździe znajdowały się uszkodzenia wskazujące na okoliczność zablokowania nogi osoby znajdującej się w pojeździe, a w szczególności takich śladów pomiędzy tunelem dźwigni zmiany biegów i stelaża fotela pasażera lub na innych elementach pojazdu, co zasadne było w celu rozwiania zaistniałych w tym zakresie rozbieżności, a co także mogłoby pozwolić na ostateczne ustalenie przyczyny zablokowania oskarżonego w pojeździe;
9. rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nierzetelne rozważenie zarzutu apelacji obrońcy i uznanie przez Sąd Okręgowy w P., że dowolny jest zarzut obrońcy, iż w sprawie zachodzą niedające się usunąć wątpliwości, które należy rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego, podczas gdy Sąd Okręgowy w P. powinien rzetelnie rozważyć przedmiotowy zarzut i w konsekwencji uznać jego zasadność i tym samym ustalić, iż zachodzą niedające się rozstrzygnąć wątpliwości i rozstrzygnąć je na korzyść oskarżonego w zakresie:
 - a) zakleszczenia nogi oskarżonego po stronie pasażera i co powinno prowadzić do ustalenia, iż K. R. był pasażerem pojazdu, tym bardziej w świetle okoliczności, iż stwierdzono ślady DNA oskarżonego na poduszce gazowej pasażera, a przy nie ustaleniu jego śladów DNA na poduszce gazowej kierowcy;

b) nieustalenia dokładnego ułożenia ciała pokrzywdzonego w pojeździe po uderzeniu,

- przy czym powyższe okoliczności mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie i powinny one zostać rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego jako obiektywne wątpliwości nie usunięte w toku postępowania, co następnie powinno prowadzić do uniewinnienia oskarżonego;

10. art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nieustosunkowanie się w sposób rzetelny procesowo w uzasadnieniu wyroku przez Sąd Okręgowy w P. do zarzutów i wniosków zawartych w apelacji samego oskarżonego.

Zastępca Prokuratora Rejonowego w P., w pisemnej odpowiedzi na kasację, wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego K. R. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Należy jeszcze raz przypomnieć, iż kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Różni się zasadniczo od apelacji będącej zwykłym środkiem zaskarżenia służącym od nieprawomocnych wyroków sądów pierwszej instancji. Kasacja strony może być wniesiona od prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami prawnymi, w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem ustawowo istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ma ponawiać kontrolę odwoławczą. W toku postępowania kasacyjnego z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych, jak też nie bada się współmierności orzeczonej kary.

Postępowanie kasacyjne w żadnym wypadku nie może stanowić powtórzenia postępowania odwoławczego, nie jest bowiem, w swoim założeniu, swego rodzaju „trzecią instancją”, która służyć ma kolejnemu weryfikowaniu poprawności zapadłych orzeczeń. O ile więc postępowanie odwoławcze polega

na kontroli zaskarżonego nieprawomocnego orzeczenia sądu pierwszej instancji pod kątem zarzutów sformułowanych w środku odwoławczych, które z kolei odwołują się do względnych (art. 438 k.p.k.) lub bezwzględnych (art. 439 k.p.k.) przyczyn odwoławczych, to kontrola kasacyjna ogranicza się do przyczyn bezwzględnych i innych rażących naruszeń prawa. Wykluczone jest powołanie się w kasacji na naruszenie w postaci błędu w ustaleniach faktycznych czy rażącej niewspółmierności kary lub środka karnego. Nie można tego skutecznie czynić poprzez nazwanie przez skarżącego uchybienia w postaci błędu w ustaleniach faktycznych „naruszeniem prawa materialnego” lub innym naruszeniem prawa. Niedopuszczalne jest bowiem dokonywanie kontroli zasadności ustaleń faktycznych pod pozorem rozpoznawania zarzutu rażącego naruszenia prawa materialnego, a także naruszenia przepisów prawa procesowego. Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał także uwagę na to, że prowadzenie polemiki z treścią poszczególnych dowodów przeprowadzonych w toku procesu przez sądem pierwszej instancji, prezentowanie własnych ocen, które z relacji składanych przez świadków są bardziej, a które mniej wiarygodne, jak też negowanie poszczególnych okoliczności faktycznych – w ogóle nie mieści się w rygorach ustawowych postępowania kasacyjnego (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2012 r., V KK 101/12).

Wbrew zarzutom z pkt 1 - 3 kasacji Sąd Okręgowy w P. w sposób rzetelny, zgodny z wymogiem art. 433 § 2 k.p.k., rozważył zarzuty apelacji w zakresie gdzie podnoszono, iż K. R. nie prowadził w dniu 21 kwietnia 2014 r. samochodu osobowego marki O. nr rej. [...]. W bardzo szczegółowym pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy w P. odniósł się do argumentacji z apelacji odnośnie tej kwestii (por. str. 8 – 21 tego dokumentu). Sąd Najwyższy akceptuje to stanowisko Sądu Okręgowego w P..

Brak jest też podstaw do uwzględnienia zarzutów z pkt 4 - 6 kasacji. Trafnie podnosi Prokurator Rejonowy w P. w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego K. R., cyt. „Sąd Okręgowy w P. prawidłowo ocenił opinię sporządzoną przez biegłego P. Ż. jako pełną, jasną, zgodną z opiniami innych biegłych powołanych w sprawie: P. K. i W. K.. Biegły P. Ż. w szczególności i logiczny sposób wyjaśnił poszczególne okoliczności związane ze zdarzeniem oraz precyzyjnie

odniósł się do podnoszonych przez apelujących wątpliwości związanych z ustaleniem, kto kierował pojazdem w chwili zaistnienia wypadku. Sąd analizując opinię biegłego P. Ż. wypunktował wszystkie okoliczności wskazujące na to, że w czasie zdarzenia to oskarżony był kierowcą pojazdu marki O., zaś pokrzywdzony był pasażerem tego pojazdu.

W następnej kolejności Sąd odwoławczy przeprowadził równie precyzyjną ocenę prywatnej opinii złożonej przez dr L. F., prawidłowo oceniając ją jako nieodzwierciedlającą rzeczywistego przebiegu wydarzeń. Sąd wskazał na okoliczności, których ten biegły w swej opinii nie uwzględnił, oraz na jej błędne założenia, co skutkowało tym, że Sąd ocenił ją jako wewnętrźnie i zewnętrznie sprzeczną, nie mogącą stanowić podstawy do podważenia ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszej sprawie.

Następnie obrońca podniósł zarzut, że Sąd odwoławczy dopuścił się rażącej obrazy prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez naruszenie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 6 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku dowodowego z dnia 24 października 2017 r. obrońcy oskarżonego o powołanie dr L. F. jako biegłego i jego przesłuchanie na rozprawie celem uzyskania ustnej opinii a także poprzez nieprzeprowadzenie konfrontacji biegłego P. Ż. z dr L. F., celem ujawnienia rozbieżności wynikających z opinii sądowej i prywatnej. Tymczasem Sąd Okręgowy na rozprawie w dniu 11 kwietnia 2018 r. oddalając wniosek dowodowy o przeprowadzenie konfrontacji pomiędzy biegłym P. Ż. a dr L. F., po odebraniu od biegłego P. Ż. ustnej opinii uzupełniającej, uzasadnił prawidłowo, że nie wykazano, aby opinia biegłego P. Ż. była niepełna, niejasna lub zachodziła sprzeczność w sporządzonej opinii z opiniami innych biegłych powołanych w sprawie, zaś prywatna opinia rzeczoznawcy samochodowego L. F. nie posiada statusu opinii biegłego, stąd bezprzedmiotowe byłoby jej konfrontowanie z opinią biegłego powołanego przez Sąd.” (cytat ze strony 3 pisemnej odpowiedzi na kasację).

W realiach sprawy bezzasadne są takie zarzuty z pkt 7 i 8 kasacji, gdyż Sąd Okręgowy w P. nie był zobligowany do przeprowadzenia z urzędu, wskazanego w zarzucie, dowodu z opinii z zakresu medycyny sądowej (zarzut z pkt

7), oraz dowodu z opinii biegłego z zakresu mechanoskopii celem ustalenia na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego czy w pojeździe znajdowały się uszkodzenia wskazujące na okoliczność zablokowania nogi osoby znajdującej się w pojeździe (por. opinie z zakresu badań genetycznych, a także opinie wydane przez biegłych: P. K., W. K. i P. Ż.).

Również oczywiście bezzasadny jest zarzut z pkt 9 kasacji. Zarówno z pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 19 kwietnia 2017 r., sygn. akt VII K [...], jak i pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 25 kwietnia 2018 r., sygn. akt V Ka [...], nie wynika aby te Sądy powzięły niedające się nasunąć wątpliwości i by je rozstrzygnęły na niekorzyść K. R., oskarżonego o popełnienie przestępstwa określonego w art 177 § 1 k.k. w zw. z art 178 § 1 k.k. oraz przestępstwa określonego w art. 178a § 1 k.k. Pamiętać należy, że reguła o której mowa w art. 5 § 2 k.p.k. nie ma zastosowania, gdy wątpliwości w zakresie przyjętych ustaleń faktycznych podnosi strona, a nie stały się one udziałem orzekającego merytorycznie sądu, który dowody ocenił w zgodzie z dyspozycją art. 7 k.p.k.

Odnośnie zarzutu w pkt 10 kasacji, to po pierwsze, pisemne uzasadnienie zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 25 kwietnia 2018 r., sygn. akt V Ka [...], spełnia wymogi z art. 457 § 3 k.p.k., po drugie, gdyby nawet teoretycznie, w realiach sprawy doszło do naruszenia tego przepisu to oczywistym jest, iż wadliwości sporządzonego uzasadnienia nigdy nie mogą samoistnie skutkować przyjęciem, iż mamy do czynienia z rażącym naruszeniem prawa które mogło mieć istotny wpływ **na treść wydanego przecież wcześniej wyroku** sądu odwoławczego (por. wymogi z art. 523 § 1 k.p.k.).

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., postanowił jak na wstępie.